

บทนำ

ในคืนที่ฝนตกกระหน่ำราวกับฟ้ารั่ว ทั้งจันทราและดริกาต่างก็ดับหายไป หลังก้อนเมฆดำทะมึน เสียงฟ้าแลบแปลบสว่างวาบแล้วดับหาย ตามด้วยเสียงร้องครืนๆ ดังกับสวรรค์พังทลายลงมาก็มีปาน

ณ พระราชวังแห่งทิวาราต ขณะที่ยังคงสาตซัดไม่ลืมนวลีมิตา ผู้คนภายในพระราชวังต่างก็กำลังเดินกันขวกไขว่ ทว่าทั้งพระราชวังเต็มไปด้วยผู้คนมากมายราวกับกำลังมีงานรื่นเริงฉลองสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทุกคนต่างก็มีสีหน้าและท่าทางที่แปลกกันไป บ้างถืออ่างน้ำทำจากทองแดง บ้างถือผ้าขาวผืนบาง บ้างเดินคุยกันด้วยอารมณ์อันรื่นเริง หากสิ่งๆ ที่เหมือนกันก็คือจุดมุ่งหมายที่เดียวกัน

จุดมุ่งหมายเดียวกันนั่นคือ...

พระตำหนักราตรีนิท พระตำหนักเบื้องซ้ายแห่งพระราชวัง พระตำหนักประจำแห่งองค์ศรีราชินี

“มีผู้ใดไปทูลองค์ราชาหรือยัง” หญิงวัยกลางคนยืนกระดิกกระสายอยู่ริมระเบียง สายตาพยายามชะเง้อมองเข้าไปในห้องที่ประตูปิดสนิท ร่างผอมบางในชุดรัดกุมกระโปรงยาวกรอมเท้าสีน้ำเงินเข้ม ผมสีน้ำตาลแก่ที่เริ่มแซมด้วยสีเทา รวบจนตึงถูกแบบตามระเบียบราชสำนักทุกประการ

นางกำนัลสองคนที่นั่งอยู่หน้าประตูห้องที่ปิดสนิท สาวรุ่นทั้งสองอายุเพียงสิบแปดปีที่ถูกถวายตัวเข้ามาเพื่อทำงานในราชสำนักเงยหน้าขึ้นมองกันเองริมฝีปากแค้นด้วยรอยยิ้มขบขันหากก็ซ่อนไว้ แล้วหนึ่งในนางนั้นก็ตอบหญิงวัยกลางคนด้วยน้ำเสียงเรียบร้อยดังผู้ที่ได้รับการฝึกมาอย่างดี

“ทูลไปแล้วค่ะ...คุณท้าวถามมาหรรจบแล้วนะคะ”

“เอ๊ะ ฉันถามهل่อนไปเมื่อไรกัน” น้ำเสียงตั้งของผู้ที่ถูกรู้จักว่าคุณท้าวตั้งขึ้นมาอีก ยิ่งทำให้รอยยิ้มขบขันขยายกว้างมากขึ้น เพราะคุณท้าวถามอย่างนี้มาหกรั้งแล้วเช่นกัน หากคุณท้าวก็ไม่สนใจคำตอบที่จะได้รับอีกต่อไปแล้วเมื่อเห็นเงาตะคุ่มอันคุ้นเคยทาบผ่านเข้ามา

ชายรูปร่างสูงสง่าเดินก้าวฉับๆ เข้ามาหาคุณท้าวอย่างรวดเร็ว ดวงตาสีน้ำเงิน

แลกวาดไปยังประตูที่ยังคงปิดสนิทอยู่แล้วตัวดิกลับมาแทบจะทันที

“เป็นอย่างไรบ้าง ทำไมนานนัก”

คุณท้าวและนางกำนัลทั้งสองยอบตัวลง แล้วผู้มาทักทายกว่าก็เป็นผู้ตอบ
“มีทราบเกล้าพะคะ ท่านหมอยังไม่ออกม...”

ยังไม่ทันขาดคำดีเสียงเปิดประตูก็ดังขึ้น หมอผู้ทำพระกรรม์เดินออกมา
ด้วยใบหน้าอิดโรย เหงื่อไหลมกายหากก็ยังมีรอยยิ้มอย่างยินดี “เป็นพระราชธิดา
พะคะ ทรงมีพลานามัยสมบูรณ์มาก”

สีพระพักตร์ของเจ้าหลวงชะงักไป แล้วกลับมาเป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว
“ผู้หญิงหรือ”

“พะคะ” คุณหมอมอบทูลตอบแล้วเดินเลี้ยวออกไปอีกด้านให้เจ้าหลวงเสด็จเข้า
ไปในห้องประทับแห่งองค์ราชินี

องค์ราชินีเป็นผู้หญิงที่มีพระฉวีผุดผ่องยากจะหาผู้ใดเปรียบได้ พระเนตร
กลมโตสีน้ำตาลมักฉายแววเมตตาอยู่เสมอ พระนาสิกสั้น ริมพระโอษฐ์หยักงาม
พระนางประทับกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนพระแท่นบรรทม พระพักตร์ขึ้นด้วยพระเสโท
และในอ้อมพระหัตถ์...พระราชธิดาองค์นี้ยกกำลังหลับพระเนตรพริ้ม

แม้ยังเยาว์อยู่มากหากก็ดูออกว่าผิวพรรณและโครงพักตร์ส่วนมากถอดแบบ
ออกมาจากพระมารดา จะมีก็แต่สีพระเนตรที่ยังไม่เห็นเพราะทรงหลับพริ้มอย่างมี
ความสุข

สายฝนเบื้องนอกค่อยซาลงทีละน้อย ดวงจันทร์ดวงโตกลับมาฉายแสง
เช่นเดิม ดวงดาราพากันส่องประกายระยิบระยับราวกับว่ากำลังทักทายผู้ที่ได้
ลืมตามาบนโลกคนใหม่

เจ้าหลวงประทับนั่งข้างองค์ราชินี พระนางส่งยิ้มอ่อนหวานทั้งยื่นทากรใน
อ้อมแขน องค์กษัตริย์ชะงักอยู่ชั่วครู่ก่อนจะอุ้มทารกน้อยอย่างกล้าๆกลัวๆ แล้ว
พระราชธิดาก็ค่อยๆปรี้อพระเนตรขึ้น

“แอ...” รับสิ่งแรกของพระราชธิดา เสียงใสกังวานราวกับระฆังแก้ว ดวงเนตร
ใสแจ้วสีเขียวมรกตจ้องมองผู้เป็นพระบิดาด้วยความสนใจ เจ้าหลวงรู้สึกถึงความ
ประหม่าของตนเอง ในที่สุดพระราชธิดาน้อยก็ส่งรอยยิ้มให้จนดวงเนตรหยีลง

ผู้เป็นพระบิดาพระหทัยพองฟูอย่างประหลาด...

ลูกของเรา...ถึงแม้ผู้หญิงก็ลูกของเรา

ทรงตริตรวงแล้วกระซิบอ้อมพระหัตถ์เข้า ส่งยิ้มทักทายเด็กน้อยกลับ

“พระจันทร์งามนักเพคะ” ทรงชมพระเศียรลงบนท่อนพระพาหุกับพระสวามี ทอดเนตรออกไปนอกพระแกล ยามนี้จันทร์เต็มดวงลอยเด่นอยู่บนผืนฟ้า กำมะหยี่รอบด้านโรยด้วยกากเพชรสีเงินเป็นประกาย ทั้งที่เป็นช่วงหน้าเหมันต์ และหิมะก็ตกมาตลอดจนเมื่อพระองค์ได้ให้กำเนิดพระราชธิดาพระองค์น้อย ราวกับธรรมชาติเป็นใจให้วันนี้เป็นวันที่ฟ้าสวยที่สุดไว้ร้อยหิมะแม่ละองค์เดียว

ผู้เป็น ‘พ่อ’ คนหมาดๆ ส่งยิ้มให้ ‘ภรรยา’ ของตน พระองค์ก็ยิ้มเมมกับการมีพระราชธิดาองค์น้อยๆ องค์นี้มากเหลือเกิน

“อย่างนั้นลูกเราชื่อ ศศิประภา...ศศิประภาทราวดี!”

เช้าวันใหม่ ดวงตะวันโผล่ขึ้นเหนือขอบฟ้าแผดรัศมีแรงกล้า ท้องฟ้ากระจ่างไว้ริ้วเมฆ ชีวิตใหม่กำลังเริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหากในพระตำหนักราตรีนั้นที่กลับได้ยินเสียงตวาดก้อง!

“พวกเจ้าเห็นเราเป็นตัวตลกหรือ!”

“มิได้เพคะ” ข้าราชการบริวาร นางกำนัลต่างตัวสั่นงันงกไปตามๆกัน เมื่อได้ยินกระแสรับสั่งกริ้วเต็มท้อย่างที่ไม่ได้ยินมานาน พระดรชนีชีไปยังพระอุที่เคยมีพระราชธิดาน้อยบรรทม

ไม่ใช่ว่ามันว่างเปล่า

หากมันไว้ร่องรอยแห่งพระราชธิดา!

“ฝ่าบาท...” องค์ราชินีรับสั่งด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “พวกเขาไม่ผิดหรอกเพคะ ไม่มีใครเล่นตลกกับพวกเรา นอกจากพรหมลิขิตจากฟ้าเท่านั้น”

“แต่...นั่นไม่ใช่...”

“อย่าทรงด่วนตัดสินพระทัย” พระนางว่าแล้วค่อยๆขออนุญาตของทารกน้อยที่อยู่ในพระอุขึ้นมา ทารกน้อยที่ผัดกับเมื่อวานอย่างสิ้นเชิง...เพราะทารกในอ้อมพระหัตถ์คือ เพศชาย! พระราชโอรสที่ทรงปรารถนา!

ทารกน้อยในอ้อมพระหัตถ์เดินไปมาก่อนจะล้มพระเนตรขึ้น ดวงพระเนตรใสแจ้วเช่นเมื่อวาน ดวงเนตรสีเขียวมรกต...ทุกอย่างเหมือนเดิมจะเปลี่ยนก็เพียงเพศเท่านั้น

ทรงรับพระราชโอรสมาด้วยหัตถ์ที่สิ้นระริก

“คงเป็นพรหมลิขิตของพระเจ้า” พระนางรับสั่งอย่างนุ่มนวล ไม่มีท่าที่ตกพระทัย

เจ้าหลวงนั่งงัน แล้วความรู้สึกใหม่ก็เกิดขึ้นมา...ใช่! พระเจ้าคงต้องการส่งพระราชโอรสลงมาให้พระองค์เพราะรู้ว่าทรงปรารถนาพระราชโอรสสืบสกุลเหลือเกิน! รอยยิ้มเหยียดออกจนผู้เป็นราชินีอดที่จะเสียววาบไม่ได้ แล้วสิ่งที่พระนางกลัวก็บังเกิด

“ประกาศออกไป ชาวทิวาราตได้พระราชโอรสที่มีพลานามัยสมบูรณ์ ที่มีพระนามว่า...” ดวงอาทิตย์แผดกล้าร้อนแรง รัศมีสีทองขยายวงกว้าง “นามว่า **สุริเยศมันตรา!**”

นับจากนั้นชาวทิวาราตรู้แต่เพียงองค์กษัตริย์ได้พระราชโอรสที่มีพลานามัยสมบูรณ์เป็นที่รักใคร่ของปวงชนทุกคน ไม่มีผู้ใดรู้มากกว่าที่ราชสำนักประกาศ และผู้ที่รู้มากก็มักจะหายตัวไปอย่างลึกลับ รวมถึงหมอทำพระกรรมด้วยเช่นกัน หายไปอย่างไร้ร่องรอย...

พระราชธิดาน้อยจึงถูกลี้มเลือนจากความทรงจำ...

บทที่ ๑

เจ้าหญิงหลังบัลลังก์

เคยได้ยินหรือไม่? ว่า ณ เมืองหนึ่งในตำนานเก่าแก่เคยมีเรื่องราวแปลกประหลาดเกิดขึ้น พระราชโอรสของกษัตริย์เมืองนั้นเป็นผู้ก่อให้เกิดเรื่องราว...หรือจะบอกให้ถูก ต้องเป็นพระราชธิดา

ยามกลางวันทรงเป็นชายหนุ่มรูปงาม หากยามตะวันตก กลับเป็นหญิงสาวผู้พิลาสล้ำเหนือสตรีใด...

ไม่เคยได้ยินหรือไม่?

อย่างนั้นไปฟังเรื่องราวของทั้งสองพระองค์กัน

จ๊ก เป็นดั่งสุริยันอันมั่นคง	อาจ กล้าคงวงศา ๓ เรื่องสรร
อง เดชาทั้งพระคุณเพื่อจรรजर	เจก ตะวัน ปกฟ้าทิวาไกล
จ๊ก เป็นยิ่งจันทร์ให้เยือกเย็น	พิลาส เพ็ญงามศักดิ์ตั้งหงสา
ล้ำ เลิศปัญญาฉายวงศ์ษัตรา	ดุจ จันทร์รา ครองฤทัย ณ ราตรี
จ๊กอาจองเจกตะวัน...จ๊กพิลาสล้ำดุจจันทร์รา	

พระราชโอรสองค์น้อย ได้เจริญพระชันษาขึ้นอย่างรวดเร็วด้วยความรักและความเอาใจใส่ของผู้เป็นพระมารดาและความรักใคร่สุดถวิลของผู้เป็นพระบิดาทรงเติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่มรูปงาม พระฉวีที่เคยขาวเริ่มคล้ำดำกร้านด้วยแดด ยิ่งทำให้ทรงสง่างามดูเข้มแข็งสมกับเป็นชายชาติทหาร ดวงเนตรสีมรกต มักมีแววชุกช้นที่เล่นอยู่เสมอ

หากกลับกัน...ในยามพระอาทิตย์ตกดิน รุ่งสูงใหญ่กลับกลายเป็นหญิงสาวร่างแบบบางอรชร พระฉวีขาวผุดผ่องเหมือนพระมารดา วงพักตร์เรียวมนรูปไข่เกลี้ยงเกลา นาสิกโด่งรัน แม้แต่ริมโอษฐ์ก็ยิ่งหยักงามเช่นเดียวกับผู้เป็นมารดา ความงดงามที่หล่อหลอมขึ้นมาราวกับเทพปั้นแต่งทำให้ดวงดาวหรือแม้แต่

จันทราก็ยังมัวหมองลง หากพระองค์กลับได้รับแต่เพียงความรัก ความเอาใจใส่ จากผู้เป็นพระมารดาเท่านั้น พระบิดาไม่เคยเหลียวแล จะมองพระองค์สักครั้ง ก็เหมือนพระองค์เป็นตัวประหลาด เป็นเข็มที่แทงพระทัยตลอดเวลา และทรงมีชีวิตอยู่ได้แต่เพียงในเงาของยามราตรี แม้แต่พระนามก็ไม่เป็นที่ปรากฏ มีเพียงยศ พระราชาธิดาห้อยพระศอไว้เท่านั้น

สิบเจ็ดพรรษาที่ทั้งสองพระองค์ทรงเติบโตขึ้นมา ด้วยกาลเวลาและความเอาใจใส่ที่ต่างกัน ผู้รับใช้ใกล้ชิดต่างรู้ดี ทั้งสองพระองค์ฉลาดล้ำ กล้าหาญ และงดงามเพียงไร

“ทูลหม่อม...ทูลหม่อมเพคะ” เสียงเรียกดังมาแต่ไกลได้ยินชัดเจนหากเจ้าตัวพยายามปิดหูปิดตาไม่ได้ยินไม่รับฟังสิ่งใดทั้งสิ้น จนคนเรียกเดินมาถึงตัว “อยู่นี่เองทูลหม่อม!”

ทูลหม่อม...เจ้าหญิงศศิประภาทราวดีแห่งทิวาราต ประทับนั่งอยู่ท่ามกลางแมกไม้มานานาพันธุในอุทยานเล็ก ฉลององค์สีเขียวครามแทบจะทำให้พระองค์แบบบางกลืนไปกับหม่อมวลไม้ที่รายล้อมและความมืดสลัวของยามกลางคืน มีเพียงแสงเล็กๆ จากตะเกียงน้ำมันตรงเบื้องพระพักตร์เท่านั้นที่สว่างไสว หากก็ทำให้ดูเหมือนนางไม้ที่งามสง่าเช่นกัน พระพักตร์เรียวมนได้รูปล้อมด้วยพระเกศาดำขลับช่วยส่งให้เครื่องพักรัดดูโดดเด่น พระเนตรที่ฉายแววล้ำลึกอยู่เสมอเมื่อยามรถเป็นประกาย พระนาสิกโด่งรับ ริมพระโอษฐ์บางแดงระเรื่อ ทุกส่วนของพักรัดแทบจะถอดแบบมาจากผู้เป็นพระมารดา

“อยู่นี่สิจะ ไม่เห็นหรือ” ทรงบอกด้วยน้ำเสียงกั๊กหัวเราะเมื่อเห็นใบหน้าของข้าหลวงคนสนิทหญิงลงเล็กน้อย วางหนังสือเล่มบางในพระหัตถ์ลงบนโต๊ะไม้ขัดมันจนเงาวับแล้วหันกลับมารับสั่งกับผู้เรียกหา “ตามหาทำไมหรือ”

“องค์ราชินีรับสั่งหาเพคะ ทรงรออยู่ที่ห้องกล้วยไม้”

เจ้าหญิงศศิประภาทรงลุกขึ้นด้วยท่าที่เนิบนาบ แยมพระโอษฐ์ออกเล็กน้อย “ขอบใจจะ” วรองค์โปร่งบางเสด็จออก ชายพระภูษาสีเขียวครามลากยาวไปกับพื้น

ข้าหลวงสาวที่กลายเป็นพระสหายทอดถอนใจด้วยรู้ถึงเรื่องที่ต้องราชินีรับสั่งหา

“จะสืบแปดพรรษาแล้วหรือนี่” วันเวลาช่างผ่านไปรวดเร็วจนพระสหาย
ใจหาย เกือบสิบสามปีที่รับใช้ใกล้ชิดพระราชบิดามาตลอด รู้ถึงพระอัธยาศัยและ
น้ำพระทัยเป็นอย่างดี...นี่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้าหญิงจับใจเพราะเป็นเพียง...

เจ้าหญิงหลังบัลลังก์!

‘ห้องกล้วยไม้’ เป็นห้องหนังสือของตำหนักราตรีนนท์ ค่อนข้างสว่างเพราะ
อัศจรรย์ประยี่ห้อที่ส่องแสงสว่างจ้า พระวิสูตรบางเบาถูกอุดปิดอยู่เสมอเพื่อไม่ให้
เสียสมาธิในยามทรงพระอักษรหรือทรงอ่านหนังสือในห้องนี้ ผนังทั้งสองด้านเป็น
ตู้หนังสือไม้มะฮอกกานีขัดมันสูงแทบจรดเพดาน ยามต้องการอ่านหนังสือที่เก็บไว้
ในชั้นสูงๆ ต้องหาเก้าอี้มาต่อเพื่อหยิบหนังสือ บนหลังตู้แต่ก่อนเคยเป็นที่วาง
ของกระถางต้นไม้เล็กๆ หากยามนี้กระถางต้นไม้ถูกยกออกไปเพราะหนังสือที่เพิ่ม
ขึ้นมาจับจองไปแทนที่

เจ้าหญิงศศิประภาทรงโปรดหนังสืออย่างยิ่ง เพราะไม่สามารถออกไปเที่ยว
เล่นได้เหมือนเด็กคนอื่นๆ ในวัยเดียวกัน ต้องถูกกักขังอยู่แต่ในพระตำหนัก เห็นแต่
เพียงแสงเดือน และก็เห็นจะมีเพียงข้าหลวงคนสนิทและหนังสือเท่านั้นที่เป็นสหาย
สนิท

“มาแล้วหรือหญิง”

เจ้าหญิงศศิประภาชะงักพระบาทพลันเมื่อเห็นผู้อื่นนอกจากพระมารดา
นั่งอยู่ด้วย ดวงเนตรสีมรกตเกือบจะมีประกายยินดีหากไม่ได้สบดวงตาอันเฉยชาคู่
นั้น ทรงตั้งพระทัยมั่นแล้วสาวพระบาทต่อไป ปกปิดอาการน้อยพระทัยไว้มิดชิด

“ฝ่าบาท ทูลหม่อมแม่” ยามอยู่ต่อหน้าพระพักตร์เหมือนทุกสิ่งทุกอย่างจะ
กลายเป็นทางการไปเสียหมด พระองค์คิดว่า ‘ฝ่าบาท’ เสียมากกว่าคำว่า ‘ทูล
หม่อมพ่อ’ ด้วยซ้ำไป เจ้าหญิงคำนับลงต่ำอย่างยิ่งที่ข้าราชการทั่วไปพึงกระทำ
ต่อผู้เป็นเจ้าหลวงของตน

ระหว่างทั้งสองพระองค์ ความผูกพันทางสายโลหิตแทบจะไม่มี มีแต่เพียง
การเคารพในพระราชอำนาจเหนือผู้ใด และความเฉยเมยต่อผู้ที่มิศักดิ์สิทธิ์น้อยกว่า
เท่านั้น

“นั่งสิหญิง” องค์ราชินีคลี่รอยแย้มสรวลอ่อนโยน เจ้าหญิงทรงคำนับลง
อีกครั้งก่อนจะประทับนั่งลงข้างๆพระมารดา โดยที่นั่งตรงข้ามกับเจ้าหลวงแห่ง

ทิวาราตพอดิบพอดิ

“เจ้าน่าจะรู้ว่าที่ฉันเรียกมาคุยคือเรื่องอะไร” รับสั่งของเจ้าหลวงเย็นชาและเห็นห่างจนความน้อยพระทัยพลุ่งพล่านขึ้นมา ราชนิเสสพระเนตรสวามีอย่างตีเตียน พระนางลูบพระเศวตพระราชนิเสสอย่างรักใคร่ป็นสงสารจับพระทัยเนิ่นนานที่พระราชนิเสสต้องมารับรู้ความรู้สึกหวานอมขมกลืนเช่นนี้ สงสารจับพระทัยแต่สิ่งใดเล่าที่จะช่วยให้พระราชนิเสสหลุดพ้นจากบ่วงกรรมที่เจ้าตัวไม่ได้ก่อเอาไว้ได้

เจ้าหญิงศศิประภายึดพระองค์ตรง เชิดพระพักตร์นิดๆ ดวงเนตรสีมรกตมีเค้าทรงอำนาจที่ได้รับถ่ายทอดมาจากพระบิดา “หม่อมฉันทราบดีเพคะ”

“แล้วเจ้าจะทำอย่างไร”

“จะให้หม่อมฉันทำอย่างไรเพคะ ในเมื่อทั้งตัวหม่อมฉันเองและชายสุริเยศอยู่ในร่างๆเดียวกัน”

“เจ้าก็ไปสิ”

รับสั่งทำเอาสตรีทั้งสองสะอึกอยู่ในพระทัย ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นการพูดระหว่างพ่อกับลูก...มันเหมือนจะเป็นเจ้านายและข้าทาสเสียมากกว่า แกวพระเนตรสีมรกตไหววูบเพียงชั่วแวบแล้วเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว

ระงับพระอารมณ์ลงให้สงบ ความเยือกเย็นเป็นสิ่งที่พระองค์สามารถทำได้ และทำได้อย่างดีมาตลอดเสียด้วย ทรงดับความร้อนรุ่มภายในลง หากความสงสัยบางอย่างไม่สามารถหยุดยั้งได้

“หม่อมฉัน...เพราะหม่อมฉันเป็นผู้หญิงหรือเพคะ”

เจ้าหลวงแปลกพระทัยไปชั่วครู่กับคำถามที่ไม่มีปีไม่มีชยุสนั้น

ไม่ทราบเพราะเหตุใดเมื่อได้ฟังถ้อยคำที่เต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจของพระราชนิเสสทำให้พระทัยของพระองค์กระตุกวูบ เหมือนถูกจุดออกจากวรวงศ์

หากบางอย่างที่มีมากในตัวของพระองค์เช่นทิวากิทำให้หม่อมฉันข้ามความรู้สึกนั้นไปเสีย พยายามปรับพระสุรเสียงที่กริ่งเกรงว่าจะแปร่งแปลกให้กลับคืนสู่ความปกติอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มโอบอุ้มเหี่ยยดออกพร้อมถ้อยพระราชนิเสสเสียดแทงพระทัยของผู้ฟังยิ่งนัก

“ใช่”

เพียงคำๆเดียว...ที่กำลังจะเปลี่ยนแปลงทุกอย่างจากที่เคยเป็นมาจากความเลวร้ายไปสู่สิ่งที่ดีกว่ายิ่งกว่า

ทรงนั่งงันไปกับคำตอบของพระบิดาแม้จะรู้อยู่แล้วว่าจะได้รับคำตอบแบบไหนแต่ก็ยังทำพระทัยให้ยอมรับง่ายๆ ไม่ได้ยู่ดี... ที่พระองค์กลายเป็นตัวประหลาด ทำให้พระบิดาเกลียดชังเพียงเพราะพระองค์ประสูติมาเป็น 'พระราชธิดา' แทนที่จะเป็น 'พระราชโอรส' เท่านั้น!

เพียงสิ่งเดียวในพระชนมชีพที่ทำให้ทุกอย่างอยู่ในความดำมืดไร้จุดสิ้นสุด
พระราชธิดา...พระองค์เกลียดตนเองที่เป็นพระราชธิดานัก

ยามเยาว์พรรษา เคยรับสั่งถามคล้ายๆแบบนี้กับพระมารดาหลายต่อหลายครั้ง แต่พระมารดาก็ได้แต่ทรงเลี้ยงไปทุกที

'ทูลหม่อมพ่อของหญิงเขารักหญิงนะลูก' ทรงรับสั่งอย่างนั้นแล้วดึงเอาร่างเล็กของพระราชธิดาเข้าสู่อ้อมพระพาหา เป็นการมิให้พระธิดาตัวน้อยได้เห็นอัสสุชลคลอเบาอย่างฉลาดยิ่ง

แล้วพระองค์ก็เชื่อมาตลอด...ทูลหม่อมพ่อยังรักพระองค์อยู่ เพราะอย่างน้อยก็ส่งครูเข้ามาถวายการสอน มอบความรู้ให้พระองค์...เป็นสิ่งเดียวที่พระองค์ได้รับ 'เกือบ' จะเทียบเท่ากับเจ้าชายสุริเยศพระอนุชา

ใครจะรู้ว่าความจริงครูพวกนั้นไม่ได้ถูกส่งมาจากวังหลวง...ไม่ได้แม้แต่เข้าเฝ้าถวายตัวอย่างจริงจังตามพระราชประเพณีต่อเจ้าหลวงผู้ครองแคว้น

แต่มาจากบุคคลผู้จงรักภักดีต่อพระราชินีและอาณาจักรทิวาราตยิ่ง

ครูที่ไม่รู้ที่มา แต่มีความรู้ถ่ายทอดอย่างเหลือเฟือ...บุคคลพิเศษที่มาจากตระกูลขุนนางผู้ใหญ่ เช่นสองเจ้าคุณ สองข้าวน่านแห่งทิวาราต...เสนาบดีกลาใหม่ และเสนาบดีมหาดไทย

"ถ้าเพียง..." รับสั่งอย่างไม่แนพระทัย ความเจ็บช้ำแผ่กระจายไปทั่ว แม้แต่ผู้เป็นพระมารดาที่เฝ้ามองเหตุการณ์ที่ดำเนินไปก็ยังรับรู้ได้ถึงความรู้สึกนั้น ทรงสอดพระหัตถ์เข้าในอุ้งหัตถ์ของเจ้าหญิงพระราชธิดาด้วยความรักและความหวังใยที่แสดงออกอย่างชัดเจน

"ถ้าเพียงหม่อมฉันเป็นผู้ชาย...จะทรงเมตตาหม่อมฉันบ้างไหมเพคะ"

เมื่อถูกถามเช่นนั้นเจ้าหลวงก็ทรงนิ่งอึ้งไปเช่นกัน...เมื่อตอนที่พระราชธิดาประสูติ พระองค์เองก็ทรงปราโมทย์และทรงคิดว่าจะลืมนเรื่องเพศพันธุ์ไปได้ หากแต่เมื่อรุ่งอรุณมาเยือนพระเจ้าได้ประทานพระราชโอรสมาให้ ดำริแบบเดิมก็กลับมาอีกครั้ง

ผู้สืบบัลลังก์แห่งทิวาราตต้องเป็นพระราชโอรสเท่านั้น!

หลังจากนั้นก็ทรงพยายามลี้มมาโดยตลอดว่าพระองค์เคยมีความยินดีมากเพียงไรเมื่อร่างเล็ก ๆ อยู่ในอ้อมพระพาหา และเนตรสีมรกตแวววาวเปิดขึ้นส่องประกายให้พระองค์

จากวันนั้น จนถึงวันนี้ และจะตลอดกาล...พระองค์ไม่ต้องการพระราชธิดา!

“แน่นอน” แสนนนานในความคิดของเจ้าหญิง กว่าที่คำตอบนี้จะหลุดออกมาได้ ดวงเนตรมากวียของเจ้าหลวงทอดเนตรไปยังพระราชธิดาด้วยความเย็นชาจนทำให้บรรยากาศรอบด้านราวกับมีเกล็ดน้ำแข็งเกาะ รอยยิ้มโอบอ้อมผู้ขึ้นมา “ถ้าเจ้าเป็นผู้ชาย เราคงเมตตาเจ้าได้มากกว่านี้...เป็นให้ได้ก่อนงานแต่งงานแต่งงานชายล่ะ” ลีนรับสั่งก็เสด็จออกไปในทันที

พระราชินีทอดเนตรตามออกไป แล้วกลับมาทอดเนตรพระราชธิดาด้วยความสงสารสุดซึ้ง “แม่...”

“ไม่เป็นไรพะคะ...” ทรงคลี่ยิ้มแต่ดวงเนตรกลับเศร้าหนัก “ถ้าหากว่าสิ่งนั้นจะทำให้ทุกหม่อมพ้อทรงเมตตาหญิงบ้าง...หญิงจะเป็นผู้ชาย!”

ทรงรับสั่งอย่างมาดหมาย ผู้ประทับยืนแล้วถวายคำนับลงก่อนจะเสด็จออก ทิ้งให้พระมารดาทอดเนตรตามไปด้วยความเป็นห่วงและตกพระทัยไม่น้อย

พระกมลรวดร้าวเหมือนได้แตกย่อยยับไปเรียบร้อยแล้วกับกระแสรบสั่งมาดหมายของเจ้าหญิง

พระหัตถ์กดพระอุระแน่นข้มความเจ็บปวดที่แล่นขึ้นมาจิกทั้งความรู้สึกต่างๆ ของพระองค์ให้สะบัดลง...ความเจ็บปวดนี้อาจจะเทียบเท่าไม่ได้กับผู้กล่าววาจาที่ไม่มีทางเป็นไปได้เลยด้วยซ้ำ

“เป็นผู้ชายหรือหญิง...เจ้าจะเป็นได้อย่างไร” ทรงปรารภกับพระองค์เอง พระอัสสุชลคลอในดวงพระเนตรสีน้ำตาลปริมาตรจะเอ่อล้นออกมา

เสียงฝีเท้าที่ใกล้เข้ามาทำให้นางข้าหลวงสลัดตัวเองออกจากภวังค์ เมื่อร่างแบบบางก้าวเข้ามาก็ปราดเข้าหาทันที “ทุกหม่อมหญิง...”

เจ้าหญิงศศิประภามิได้สนพระทัยกับเสียงเรียกนั้น เสด็จเลยไปยังบานพระฉายที่โต๊ะเครื่องแป้ง ทรงสำรวจองค์เองอย่างละเอียด พระหัตถ์ขาวลูบ

ตามพระเกศาดำสนิทที่ปล່อยยาวราวแพรไหมเนื้อดีอย่างล่องลอย ดวงเนตร
สีมรกตครุ่นคิดอย่างหนัก พระฉวีขาว และวรวงศ์แบบบางคล้ายพระมารดาที่
ผู้ใดเห็นต่างก็ชื่นชม แต่ไม่ได้ช่วยให้พระองค์ได้รับความเมตตาจากพระบิดาเลย
แม้แต่น้อยนิด

ทั้งที่...

พระองค์คิดหรือที่เลือกเกิดไม่ได้...กลายเป็นสตรีเพศ เพศที่อ่อนแอ...เป็นที่
รังเกียจของพระบิดา

ถ้าเพียง...ถ้าเพียงพระองค์เลือกเกิดได้ พระองค์ก็คงไม่ต้อง...เจ็บช้ำเช่นนี้
“ถ้าหากเพียงฉันเป็นผู้ชาย”

“อะไรนะเพคะ”

“ฉันจะเป็นผู้ชาย ญาณ์จจรา” รับสั่งพลางหมุนตัวกลับมาสบดวงตาที่เต็ม
ไปด้วยความตระหนกของข้าหลวงสาว

“เป็นไปได้อย่างไรเพคะ...”

ดวงเนตรใสแจ้วของพระราชธิดายามนี้หม่นแสงลงจนน่ากลัว เหมือนกับ
ดวงดาราและดวงเดือนจะพากันดับวูบไปจนหมด หากแต่ในความหม่นหมองนั้น
ข้าหลวงสาวบอกตนเองได้เป็นอย่างดีว่าดวงเนตรนั้นเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นมาก
เพียงไร

ดวงตาสีอำพันทอดมองพระเกศานุ่มสลวยด้วยใจหาย ช่มความอ่อนแอ
ของตัวเองก่อนจะกราบทูลด้วยเสียงที่เรียบที่สุด “อย่าตัดพระเกศานะเพคะ”

ทรงเลิกพระขนงขึ้นอย่างแปลกพระทัย ข้าหลวงสาวถวายนับลงช้าๆ
พร้อมทั้งค้อมศีรษะลงตามราชประเพณี เมื่อยามที่ดวงตาสีอำพันซ้อนขึ้นมา
มันเต็มไปด้วยความมาดหมาย

เธอพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้สตรีตรงหน้ามีความสุข...แม้สิ่งที่จะได้
ตอบกลับมาจะทำให้ต้องปวดร้าวมากแค่ไหนก็ตาม

“หม่อมฉันจะทำให้พระองค์กลายเป็น ‘เจ้าชาย’ โดยที่ไม่สูญเสียความ
เป็น ‘เจ้าหญิง’ ไปแม้แต่น้อยเพคะ หม่อมฉันขอถวายสัตย์!”

ในห้องประทับแห่งพระราชินีแห่งทิวาราต สตรีสองนางกำลังนั่งนิ่งจมอยู่ใน
ความมืดมิดของยามราตรี และจิตใจที่เศร้าหมอง ความมืดที่บดบังทำให้เรื่องราวที่

กำลังคิดอยู่เด่นชัดมากยิ่งขึ้น เมื่อคิดถึงเจ็บปวด เมื่อเจ็บปวดยิ่งคืนรันทุรุษทุราย
ทำไมเจ้าหลวงถึงไม่เคยเข้าใจว่าทั้งหมดหาใช่ความผิดของพระราชธิดาไม่!
ความผิดเดียวที่พระราชินีทรงคิดมาตลอดเวลา

‘ความผิดเดียวที่ฉันมี...คือรักเจ้าพี่มากเกินไปจนจะขัดพระทัย! ความผิด
เดียวที่ทำให้ชีวิตของหญิงต้องตกอยู่ในบ่วงกรรมที่ฉันสร้างขึ้นมาจากตัวเอง!’

“ฉันกลัวเหลือเกิน” สุรเสียงของราชินีแห่งทิวาราตรีเศร้าสร้อยจนผู้ที่อยู่ด้วย
ขยับตัวอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก

คุณท้าวขยับกายเข้าใกล้ หมอบลงกราบผู้ที่ตนเองเลี้ยงมาแต่เล็ก และใน
ยามนี้ก็มีหน้าที่อภิบาลพระราชธิดาและพระราชโอรสของสตรีนางนี้อยู่

นางไม่เคยนึกว่าเมื่ออภิเษกแล้ว รอยยิ้มสรวลที่เคยมีมากกลับเหือด
หายไปวันละนิดจนบัดนี้มันแทบจะไม่ปรากฏเลย

นางเจ็บใจตัวเอง...ที่ปล่อยให้การอภิเษกของเจ้าหญิงพระองค์น้อยผู้อ่อน
โยนในวันนั้นย้อนกลับมาทำร้ายพระองค์ในวันนี้ ให้ต้องอยู่ก็เหมือนตาย เหมือน
ตกนรกทั้งที่ยังมีลมหายใจ!

“อย่าทรงกังวลเพคะ”

“ไม่ได้หรอกนม...ฉันกลัวว่าจะอยู่ปกป้องลูกไม่ได้ตลอด”

“โอ้ อย่ารับสั่งอย่างนั้นเพคะ ทูลหม่อมแก้ว” พระนมหรือที่นางกำนัล
ทั้งหลายต่างเรียกว่าคุณท้าวกล่าวด้วยน้ำเสียงสิ้นสะท้าน ด้วยความจงรักและ
ภักดีทำให้ชีวิตทั้งชีวิตถวายเป็นอัฐิพระหัตถ์ของราชินีพระองค์นี้จนถึง

คนที่ต้องกลัวต้องเป็นนางต่างหาก มิใช่พระองค์...หม่อมฉันกลัวที่อาจจะ
สนองต่อความหวังของพระองค์ได้ไม่ทั้งหมด

ในความมืดสลัวของห้องที่มีเพียงโคมตะเกียงส่องสว่าง ส่องให้เห็นถึงรอย
ยิ้มสรวลที่ค่อนข้างจะฝืดฝืน รับสั่งต่อไปแทบกระชากริเวศของพระนมตาม
ไป

“ถ้าฉันไม่อยู่...ทูลหม่อมแก้วของนมต้องเป็นหญิงและชายแล้วนะ ฉันฝาก
ด้วย”

ก่อนจะอันชันมาจากอยู่ที่คอของผู้อภิบาล ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้พระนมที่ผ่าน
ชีวิตมากกว่าห้าสิบปีคนนี้มีลาบปลื้มได้เท่ากับความไว้วางพระทัยอีกแล้ว พระนม
ได้แต่ปล่อยให้หน้าตารินไหลในความมืดและจางหายไป บังคับตนเองให้เข้มแข็ง

เพื่อเป็นเสาหลักให้กับสตรีที่บอบบางผู้นี้

ไม่มีเวลาละอื่นให้ เพราะต่อไปหน้าที่ของพระนมคือ อภิบาล...ดูแล ‘ทูลหม่อมแก้ว’ ทั้งสองพระองค์อย่างเต็มความสามารถ ให้สมดังความใฝ่หวัง พระทัยที่ทรงมอบให้...ให้สมกับเป็นผู้อภิบาลมือหนึ่งยากจะหาผู้ใดเทียบได้ในราชสำนักทิวาราตรี!

ในห้องบรรทมแห่งเจ้าหญิงผู้ถูกซ่อนอยู่หลังบัลลังก์ยังสว่างจ้า ห้องบรรทมแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งจัดไว้เป็นที่พระสำราญ แต่ไปๆมาๆ ได้กลายเป็นที่ทรงพระอักษรเพราะเต็มไปด้วยหนังสือมากมาย เลยเข้าไปเป็นโต๊ะเครื่องแป้งที่ไม่ค่อยได้ใช้งานนัก ถัดเข้าไปเป็นเว็ลลิงก์เป็นที่บรรทม มีวิสูตรเนื้อหนาจับจีบเป็นฟูระย้าอยู่ด้านบน ที่บรรทมปูด้วยผ้าสีครีมจับจีบโดยรอบ ด้านข้างมีโต๊ะตัวเล็กๆ สำหรับวางของขึ้นไม้ใหญ่หนัก อีกส่วนหนึ่งเป็นทางเชื่อมต่อสำหรับเข้าไปยังห้องบรรทมของเจ้าชายสุริเยศที่พระองค์ต้องเข้าไปทุกครั้งก่อนพระอาทิตย์จะขึ้น

ญาติจรรยาของผลงานของตนเองด้วยแวตาศื้นซน

เมื่อ ‘ผลงาน’ หมุนวรองศ์ไปร้งบางกลับมา ข้าหลวงสาวก็ถวายคำนับลงอย่างต่ำ

“ทรงเป็นเจ้าชายที่งดงามที่สุด”

เจ้าชายที่งดงามที่สุดเสด็จไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง ทอดเนตรมององค์เองผ่านกระจกบานใหญ่...จากเจ้าหญิงกลายเป็นเจ้าชายได้อย่างไม่น่าเชื่อเพราะฝีมือการแปลงโฉมของข้าหลวงสาวคนสนิทที่เนรมิตให้พระองค์กลายเป็นอีกคนหนึ่งได้ในราตรีเดียว

พระเกศาที่เคยยาวสยายรวบไว้ภายใต้ผ้าโพกเศียร วงพัคตร์เกลี้ยงเกลาคดูหวานหยด พระเนตรสีมรกตที่ล้าลึงดงามยิ่งถูกขนพระเนตรงอนยาวทาบลงแต่งองค์ด้วยฉลองพระองค์ของเจ้าชายสุริเยศที่เป็นผ้ากำมะหยี่สีน้ำเงินปักดิ้นแพรวพราวขับผิวพรรณขาวให้ดูผุดผ่อง และชมวรองศ์ให้ดูแบบบาง

“เหมือนผู้หญิง...”

“ต้องใส่ซับในดำในแพคะ ทูลหม่อมจะได้ดูหน้าขึ้น แบบนี้ทรงบางเกินไป”

ทรงคลี่ยิ้มงามดออย่างพึงพระทัย หมุนองค์ไปรอบเพื่อสำรวจตัวเองทุกซอกมุมอย่างตื่นตา แล้วก็หยุดอยู่ที่วงพัคตร์ของพระองค์เอง หัตถ์ขาวไล่ตาม

กรอบพระพักตร์ ดวงเนตรเหม่อลอย

“ชายสุริเยศหน้าตาจะเป็นยังไงนะ” ทรงรำพึงกับตนเองหากก็ไม่พ้นความสามารถของข้าหลวงสาวไปได้

“ดงงามมากเพคะทั้งยังทรงองอาจ ปรีชาสามารถมาก...เป็นเจ้าชายที่เก่งกล้าไม่แพ้ผู้ใด”

เรื่องนั้นพระองค์ทราบดี แม้จะไม่ได้เห็นพักตร์กัน แม้จะไม่เคยได้รับสั่งต่อกัน แต่ความรู้สึกส่งผ่านถึงกันทุกเมื่อ จนเหมือนกับทรงได้อยู่ด้วยกันตลอดเวลา

ความรู้สึกที่ส่งผ่านกันไปมาหลอมรวมให้พระองค์ทั้งสองรักกันยิ่งนัก แม้จะเป็นเพียงความรู้สึกหากก็มีค่าอย่างมหาศาล

นอกจากพระมารดา บุคคลที่พระองค์สามารถบอกได้เต็มปากว่าผูกพันและรักกว่าผู้ใดคือพระอนุชา...เจ้าชายสุริเยศมันตรา

เจ้าหญิงประทับนั่งลงที่พระเก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ทอดสายพระเนตรมองผู้ที่หมอบอยู่เบื้องพระพักตร์อย่างอ่อนโยน

“ขอบใจนะจ๊ะ...ถ้าไม่มีเจ้า ฉันคงไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไง”

ดวงตาสีอำพันเงยขึ้นสบดวงเนตรใสแจ้วหากกาลเวลาที่ยาวนานเกือบสิบแปดปีหล่อหลอมให้เกิดความลึกลับในดวงเนตรสีมรกต

“หม่อมฉัน...ดีใจเหลือเกินเพคะที่ได้ถวายการรับใช้พระองค์”

พระหัตถ์ขาวเนียนพุงไบบหน้าของข้าหลวงคนสนิทขึ้น “ฉันก็ดีใจที่ได้เจ้ามาเป็น ‘เพื่อน’ ดีใจมาก”

เมื่อได้ฟังรับสั่งดังมีน้ำทิพย์หยดต้องลงบนจิตใจของข้าหลวงสาว เธอคิดไม่ผิดที่ว่าเจ้าหญิงพระองค์นี้จะเติบโตเจริญพรราชาขึ้นเป็นเจ้าหญิงที่ดงามด้วยรูปร่าง มากมายด้วยน้ำใจ และพิลาสล้ำด้วยปัญญา

ความคิดมากมายถูกซ่อนไว้ภายใต้พระพักตร์ที่แย้มยิ้ม ทอดสายพระเนตรออกไปนอกพระแกล ดวงจันทร์เสี้ยวกำลังส่องสว่างทำหน้าที่ของตน รอบด้านเต็มไปด้วยประกายระยิบระยับของดวงดาวที่เกลื่อนท้องฟ้า ร่างระหงแบบบางในชุดเจ้าชายประทับยืน พระราชดำเนินไปประทับข้างบานพระแกล สายลมวูบหนึ่งพลุเข้าปะทะพระพักตร์เกิดความรู้สึกเย็นสบาย

ดวงดาวสวยจน...สวยจนแทบจะกลบรัศมีของดวงจันทร์ไปสิ้น ยิ่งทำให้พระองค์เศร้าหมอง

ฤๅ ดวงจันทร์จะไร้ซึ่งคุณค่าอันใด...

สุริเยศเอ๋ย เจ้าเป็นเช่นไร...

หาก मैंนอยู่ในผืนฟ้าเดียวกัน ไยตัวเรามีเคยพบเจอ

ทั้งที่อยู่ฟ้าเดียวกัน กลับไม่มีทางได้อยู่ด้วยกัน!

แสงสว่างที่พระองค์ไม่เคยเห็น ความร้อนแรงและความอบอุ่นของยามเช้า
ที่ไม่เคยได้สัมผัส

๑๗ ปี...๑๗ ปีที่ได้แต่เฝ้าบอกรับตนเองเรื่อยมา...

สักวัน คงมีสักวันที่เราจะได้เห็นสุริเยศเรื่องจริง!

แสงไฟภายในห้องบรรทมของเจ้าหญิงศศิประกายังสว่างไปตลอดทั้งค้ำ
คืน จวบจนดวงอาทิตย์เริ่มทอแสงแห่งวันใหม่ ไฟนั้นจึงได้มอดลง

เจ้าหญิงพิลาสล้ากลับกลายเป็นเจ้าชายรูปงาม พระองค์ตื่นบรรทมด้วยความ
ทุกข์ระทม... ความรู้สึกบอบช้ำของพระพี่นางถูกส่งผ่านมาถึงพระองค์แทบ
จะทั้งหมด

“เหตุใด ทูลหม่อมพ่อก็ทำเยี่ยงนี้” เป็นคำถามที่ต้องการคำตอบ ดวงเนตร
สีมรกตระริกอย่างเจ็บปวดไม่แพ้ผู้เป็นพระพี่นางที่มีพระชันษามากกว่าเพียงข้าม
คืน

ทรงสะดุ้งออกจากที่บรรทม มหาดเล็กเข้ามาถวายการดูแล ไค้ก้านับ
ตามพิธีก่อนยกอ่างน้ำทองแดงสำหรับสรงพระพักตร์ หากวันนี้เจ้าชายกลับไม่ทรง
ทำอย่างเช่นทุกวัน ดวงเนตรสีมรกตลุกวามไม่เคยเป็นมาก่อน มหาดเล็กได้แต่
คุกเข่าคำนับลงอยู่เบื้องหน้า เนื้อกายสั่นระริกด้วยความหวาดกลัวว่าเพลิงใน
ดวงเนตรคู่นั้นจะแผดเผาให้ตนเองต้องกลายเป็นจุน

“ทูลหม่อมพ่อบรรทมดำหนังกนี้หรือที่พระราชวัง”

คนถูกถามก้มหน้าลงมากกว่าเดิม ตอบเสียงสั่น “พระ พระราชวังหลวง...
พระเจ้าค่ะ”

“ไปทูลทูลหม่อมแม่ วันนี้ฉันจะไปทานของเช้ากับทูลหม่อมพ่ที่วัง”

“พระเจ้าค่ะ” มหาดเล็กถวายคำนับลงอีกครั้งแล้วถอยร่นออกไปด้วยความ
รวดเร็ว ยินดียิ่งกว่าวันไหนเมื่อการถวายการรับใช้เจ้าชายแห่งทิวาราตรีเริ่มและ
จบเร็วเช่นวันนี้ แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อเห็นผู้ใดอยู่หน้าห้องบรรทม

“คุณท้าวทำอะไรขอรับ”

“ทูลหม่อมชายตื่นรียัง” นอกจากไม่ได้ตอบแล้วยังคำถามจนมหาดเล็กถวายการดูแลแทบตั้งตัวไม่ทัน เมื่อรวบรวมสติที่กระเจิงไปกลับมาได้ก็ตอบกลับไปด้วยท่าทีนอนน้อม

“ตื่นบรรทมแล้วขอรับ”

ท่าทีของมหาดเล็กถูกใจผู้รักในระเบียบราชสำนักอย่างคุณท้าวมาติกาหรือพระนมเป็นอย่างยิ่ง หากแต่เวลานี้ไม่ใช่เวลามากกล่าวชื่นชม ร่างค่อนข้างผอมบางก้าวผ่านหลังจากได้ยินเสียงตอบรับมาจากผู้อยู่ในห้องแทบจะทันที

“ทูลหม่อมแม่ให้มาตามหรือ”

“มิได้พะคะ เมื่อสักครู่มีทหารหลวงมาส่งสาสน์ว่าเจ้าหลวงมีรับสั่งให้พระองค์เร่งไปเข้าเฝ้าเดี๋ยวนี้พะคะ”

“อ้อ” ทรงลากเสียงยาวและกั๊กกระดุมเม็ดสุดท้ายที่ซ้อพระหัตถ์ “กำลังจะไปหาพอดี ขอบใจนะนม”

พระองค์เองก็ต้องการพบพระบิดาเดี๋ยวนี้เช่นกัน

ร่างสูงของเจ้าชายสุริเยศเสด็จออก พระนมถวายค้ำนำบง ตามด้วยมหาดเล็กทั้งสองที่เฝ้าหน้าห้องบรรทม ยามเยื้องผ่านไปทางใดก็มักจะมีผู้ถวายค้ำนำบงตามๆกัน เสด็จไปจนถึงสวนด้านนอกสุด ชุ่มประตู่โค้งดูนลายเถาเครือเป็นทางเชื่อมระหว่างตำหนักทิวาราตกับพระราชวัง ทั้งยังเป็นเขตแดนกักขังเจ้าหญิงศศิประภาและผู้ล่วงรู้ความลับอีกด้วย

ขณะที่พระบาทก้าวเดินไปในเส้นทางที่คุ้นเคย อีสุสีขาวเริ่มมีรอยแตกและเสื่อมลงตามกาลเวลา จากสีขาวยกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อนๆ ต้นหญ้าสองข้างทางที่เสด็จเรียบเสมอกันเพราะเพิ่งตัดแต่งไปเมื่อวันก่อน ดอกไม้หลากสีหลากพันธุ์พากันชูช่อออกดอกส่งกลิ่นหอมกำจาย หากทัศนียภาพที่เคยสนพระทัยมาตลอดวันนี้กลับไม่ทรงเหลียวมองสักนิด เพราะในพระเศียรมีแต่เรื่องของพระพี่นางและพระบิดา

ถึงจะไม่เคยทอดเนตรพระพี่นางโดยตรง แต่ก็ทอดเนตรได้จากรูปวาด... ขนาดแค่รูปวาดยังดงามขนาดนั้น แล้วตัวจริงจะมิงดงามดูนางฟ้าบ้านเทียวหรือ และที่ทรงเสียพระทัยอยู่ลึกลับตลอดมา คือทำให้พระพี่นางต้องตกอยู่ในฐานะที่ไร้ตัวตน ถูกแอบซ่อนกลายเป็น ‘เจ้าหญิงหลังบัลลังก์!’

วันนี้พระองค์จะไปในฐานะ ‘พระอนุชา’ แห่งเจ้าหญิงศศิประภาที่ต้องการให้พระพี่นางได้รับการยอมรับจากพระบิดาบ้าง แม้นึกประหวั่นหากก็ไม่คิดที่จะถอยกลับ

ห้องฟ้ายามเช้าเต็มไปด้วยสีส้ม และความร้อนแรงจากอาทิตย์ดวงโต นกพากันกรูออกจากรังเพื่อหาอาหาร ในยามเช้าที่เต็มไปด้วยการมีชีวิตและสีส้มอันหลากหลายกลับทำให้พระองค์นึกถึงยามราตรีขึ้นมาจับใจ!

พระองค์ทอดเนตรเห็นเพียงแต่แสงสว่างไม่เคยได้เห็นว่าความมืดมิดเป็นเช่นไร...

ยามราตรีที่เต็มไปด้วยความเยือกเย็นและงดงามอย่างล้ำลึก
ไม่เคยเห็นห้องฟ้าที่คลี่ทับด้วยกำมะหยี่สีดำ
ไม่เคยเห็นห้องฟ้าที่โรยด้วยกากเพชรระยิบระยับ
ไม่เคยเห็นดวงจันทร์ทาที่เขาวงกตว่ากันว่างามนักหนา
โอ *ศศิประภา!* ทรงเป็นที่ใฝ่หาของพระองค์เสียเหลือเกิน!

กาลเวลาล่วงเลยผ่านไปโดยไม่คิดจะหยุดรอผู้ใด สิ่งที่ทำไปแล้วไม่มีทางหวนกลับหรือแม้แต่เรียกคืนได้ เกือบสิบแปดปีจะว่าสั้นก็สั้น จะว่านานก็นาน หากกาลเวลานี้เองได้สรรสร้างเจ้าหญิงองค์หนึ่งให้เติบโตขึ้นอย่างงดงามแม้จะปราศจากซึ่งความเอาใจใส่ของพระบิดาก็ตามที

และหล่อหลอมเจ้าชายอีกพระองค์หนึ่งให้กล้าหาญ เข้มแข็งยิ่ง
หากกาลเวลานี้ก็บ่มเพาะความเชื่อของเจ้าหลวงให้ใฝ่หาแต่เพียงทายาทผู้สืบทอดราชบัลลังก์เท่านั้น ทอดเนตรข้ามความจริงอันใหญ่หลวง ซึ่งจะกลายเป็นความเสียใจมหันตภัยในกาลข้างหน้า

กาลใดล่วงแล้วผ่านพัน
มียลย้อนกลับได้นา
กาลนั้นล่วงแล้วนำพา
กาลเวลาผันผ่านเป็นนิรันดร์

บทที่ ๒

เจ้าชายพระอาทิตย์

พระราชวังอาทิตย์ภูมิโอบอ้ากว้างขวาง สร้างจากหินอ่อนสีขาวล้วนๆ จนดูคล้ายเมืองในฝัน ยอดมหาราชวังเป็นปลายแหลมหลายชั้นทับด้วยกระเบื้องสีอิฐอิฐ ฉลุมัจฉัยยาวเหยียดถูกปลูลาดด้วยพรมสีแดงสด สองข้างทางมีรูปพระอาทิตย์ และพระจันทร์บนพื้นผ้าสีน้ำเงินเข้ม อันเป็นตราและสีประจำราชสำนัก ซาลาที่ยื่นออกมาแต่งพื้นที่ด้วยกระถางดอกไม้สีสวย และอ่างน้ำพุรูปนางฟ้าถือคนโทเป็นระยะๆ แลดูวิจิตรเกินกว่าที่จะถูกสร้างสรรค์ด้วยน้ำมือมนุษย์

ทางเดินเชื่อมระหว่างพระตำหนักราตรีนันทและพระราชวังนั้นปูด้วยอิฐขาวที่เริ่มโทรมตามกาลเวลา สองฝั่งร่มด้วยไม้ที่เริ่มเปลี่ยนสีที่ลดน้อยตั้งแต่แดงสดแดงอมส้มจนถึงสีแดงจางๆ ธรรมชาติได้บอกกับมนุษย์ว่าถึงเวลาที่ฤดูกาลกำลังจะเปลี่ยนแปลงแล้ว หน้าหนาวกำลังจะใกล้เข้ามาในอีกเพียงไม่กี่อึดใจ

พระราชวังหลวงอีกฝั่งหนึ่งติดทะเลสาบขนาดเล็กนัก พื้นน้ำเป็นสีเขียวมรกตใสแจ้วราวกระจก มีเรือลำเล็กจอดเทียบฝั่งอยู่เพียงสี่ลำเท่านั้น

เจ้าชายแห่งทิวาราตเงยพระพักตร์ขึ้นทอดพระเนตรเขม็งกับความโอบอ้าของพระราชวัง ถึงจะกว้างใหญ่และสะดวกสบายหากแต่ก็เย็นชืดเหมือนกับเนื้อหินอ่อนที่ใช้สร้างขึ้นมา ขาดความอบอุ่นแมกจากพระตำหนักราตรีนันทที่มั่นจะเล็กกว่ามากอย่างสิ้นเชิง

พระบาทสาวไปตามทางเดิน อีกเพียงไม่กี่ก้าวก็จะเข้าสู่เขตพระราชวังอย่างแท้จริง ทหารยามสองคนตะตะดาบ โค้งกายคำนับเมื่อยามพระองค์เสด็จผ่าน ทรงผกพระเศียรรับหากความสนพระทัยหาได้อยู่ตรงนั้น มันแล่นเข้าไปสู่ห้องที่พระบิดาประทับอยู่ตั้งแต่เริ่มตื่นพระบรรทมเรียบร้อยแล้ว

ห้องทรงพระอักษรแห่งเจ้าหลวงทิวาราต มีดคร้อมด้วยม่านหนาหนักที่รูดปิดแสงตลอดเวลา อัจฉกัณฑ์ระย้าสองประกายหากก็ยังไม่ได้ให้แสงสว่างที่ตีพอกจากบานทวารจนกว่าจะถึงโต๊ะทรงพระอักษรเป็นพระเก้าอี้บุวมอย่างดีตั้งเรียง

รายสำหรับผู้มาขอเข้าเฝ้า ทางด้านซ้ายเป็นช่องซุ้มโค้งปิดด้วยม่านสีน้ำเงิน ด้านหลังม่านนั้นคือที่สำหรับเสวยเมื่อยามมีพระภุชงค์ติดพัน มีวงจลิกอยู่ด้านในสุด ใ้วางพระเก้าอี้ไม้ตัวยาว วางพาดด้วยพระยี่ภู่สี่เข็มไว้สำหรับบรรทมพักสหายพระเนตร หรือยามที่ทรงเหนื่อยล้าจนเกินกว่าจะเสด็จไปที่ใด

ที่พระเก้าอี้โค้งจลกลายซับซ้อนเบื้องหลังโต๊ะทรงพระอักษรที่ทำจากไม้มะฮอกกานีขัดมันจนเงาและยังเคลือบเงาอย่างดี เจ้าหลวงประทับทรงงานอย่างเคร่งเครียด สหายพระเนตรจับจ้องอยู่เพียงแต่เอกสารในพระหัตถ์ แม้แต่ยามที่พระทวารเปิดออก

มหาดเล็กต้นห้องผลุบเข้ามาพร้อมถวายค่านับลง

“เจ้าชายสุริเยศมาแล้วพระเจ้าค่ะ”

ทรงละสายตาจากเอกสารพลัน “ให้เข้ามา”

ถวายค่านับลง แล้วหายออกไปเพียงชั่ววูบใจพระทวารก็เปิดออกอีกครั้ง หากคราวนี้ผู้ที่ผ่านเข้ามาคือ บุษข่างสูงในฉลองพระองค์สีขาวนวล

ยามนี้แววพระเนตรของเจ้าชายสุริเยศไร้ซึ่งความซุกซนเช่นเคย ดวงพระเนตรสีมรกตประกายจ้า วาววับอย่างเคร่งเครียด ฝ่าพระโขนงที่เคยแต่มรอยพระสรวลเม้มแน่น

เมื่อได้ทอดพระเนตรเห็นอากัปภิกิริยาของพระราชโอรสก็ทรงถอนพระปัสสาสะ

“พอรู้ว่าชายจะพูดอะไร แต่ฟังพ่อก่อนได้ไหม”

ผู้อ่อนวัยกว่าชะงักพลัน รู้พระองค์ว่าเปลอแสดงออกมากจนเกินไป หากทั้งหมดก็เพราะทรงห่วงพระพี่น้องเกินกว่าที่จะทนนิ่งเฉยอยู่ได้อีก ทรงพยายามข่มพระอารมณไว้ให้สงบนิ่ง

“พระเจ้าค่ะ”

เมื่อได้ฟังดังนั้น ผู้นั่งอยู่เบื้องหลังกองเอกสารประทับยืน เสด็จหาพระราชโอรสที่สิ้นหายใจ พระหัตถ์ที่เริ่มเย็นตามวัยที่เพิ่มมากขึ้นแตะท่อนพระพาหาพระราชโอรสเบาๆ ดันให้ประทับนั่งลงที่พระเก้าอี้บุนวมสำหรับผู้มาขอเฝ้า แล้วประทับนั่งลงที่ข้างๆกัน

ยามที่อยู่ต่อหน้าพระราชโอรส พระองค์ทรงทิ้งซึ่งอำนาจต่างๆ ที่เคยใช้กับข้าราชการบริพารทั้งหลาย เหลือแต่เพียงความอ่อนโยน และความรักอย่างเต็มเปี่ยม

จนเจ้าชายสุริเยศทรงรู้สึกได้ว่ารับจากพระบิดามากจนล้นเอ่อ หากสิ่งนั้นกลับทำให้ทรงเจ็บปวดมากขึ้นอีกเป็นเท่าตัว ด้วยความละอายพระทัยต่อพระพี่นาง

“อีกกี่เดือนจะครบรอบวันเฉลิมฯ นะชาย”

“สามเดือนพระเจ้าค่ะ”

“อืม ในวันนั้นจะมีการแต่งตั้งเจ้าขึ้นเป็นเจ้าชายรัชทายาท จะมีทูตและพวกราชวงศ์มากันมาก ชายเองก็จะสืบแปดแล้ว พ่ออยากให้มองผู้ที่เหมาะสมที่จะมาเป็นราชินีของชาย”

เจ้าชายสุริเยศทรงทราบดีถึงนัยที่แฝงอยู่ในพระราชดำรัสของเจ้าหลวง ด้วยพระอารมณ์ที่คู่กรุ่นกับความรู้สึกของเจ้าหญิงศศิประภาที่ยังตกค้างทำให้ทรงกริ้วจัดจนเปลอพระองค์ตอบด้วยเสียงห้วนจัด “ท่านพ่อทรงทำเช่นนั้นไม่ได้! อย่าบีบบังคับหญิงศศินัก”

ทรงชะงัก ดันพระองค์ออกห่าง จ้องพระพักตร์พระราชโอรสด้วยพระเนตรเรียบเฉยจนเกือบจะเย็นชา “พ่อทำได้แน่” กระแสรับสั่งเย็น เป็นครั้งแรกที่ใช้สุรเสียงอื่นนอกจากสุรเสียงพะเน้าพะนอ

“ทำไมถึงทรงทำอย่างนั้น หญิงศศิจะทรงคิดอย่างไร”

“พ่อไม่เห็นสน”

พระโอรสรู้สึกไม่แน่นอนจนเป็นเส้นตรง พยายามบังคับไม่ให้อำนาจไปห้วนนัก “ทำไมกัน”

เจ้าหลวงยัดพระองค์ขึ้น ดวงเนตรสีน้ำเงินเข้มยามระลึกถึงพระราชบิดา เจือจาง ห่างเหินจนแม้แต่พระราชโอรสเองเห็นแล้วยังอดที่จะเย็นวาบในพระอุระไม่ได้

อากาศดูเหมือนจะเบาบางลงและเย็นเฉียบขึ้นมากะทันหัน เสียงทุกเสียง ถูกตัดออกจากการได้ยิน เงียบจนกระทั่งเสียงที่แผ่วเบาที่สุดก็อาจจะดังก้องเหมือนเสียงกลองในพระราชพิธี เจ้าชายทรงกลั่นลมหายใจโดยไม่รู้สึกเพื่อรอฟังพระราชดำรัสของพระบิดา

“หญิงศศิประภาเป็นผู้หญิง อย่างไรเสียก็สืบราชบัลลังก์ไม่ได้อยู่ดี... เธอไม่จำเป็นต่อทิวาราต”

รับสั่งเย็นชามากแล้ว แม้แต่ดวงเนตรสีน้ำเงินก็ทรงอำนาจขึ้น ถ้อยรับสั่งร้ายกาจจวิ้นวนอยู่ในพระเศียร เจ้าชายทรงปวดหนึบที่พระอุระขึ้นมาพลัน!

พระพัทตร์คร่ำเริ่มซี้ดลง อาการปวดทิวี่ความรุนแรงจนเกือบจะทำให้
หายพระทัยไม่ออก เหมือนทุกสิ่งทุกอย่างได้แตกสลายลงในกายของพระองค์
โลกคงถึงวันพิณาศยย่อยยับไม่เหลือสิ่งใดหลงรอด ความจริงที่โหดร้ายยิ่งกว่า
ความตาย

ถ้อยรับสั่งของพระบิดาเข้มขื่นร้ายแรงยิ่งกว่ายาพิษที่แรงที่สุด

เย็นเยียบยิ่งกว่าหิมะในเหมันต์

ร้อนแรงยิ่งกว่าอาทิตย์ในยามเที่ยงวัน

พระองค์ประทับยืนพรอดพราดทั้งยังไซ้เชจนพระบิดาตกพระทัย

“ชาย...”

“ขอประทานอภัย ลูกถวายสัตย์ญากับทูลหม่อมแม้ว่าจะไปร่วมโต๊ะเสวย
ของเช้าด้วย สายมากแล้ว ลูกทูลลา” รับสั่งเร็วปรือ แล้วถวายค่านับพริบ เสด็จ
ออกรวดเร็วเสียจนเจ้าหลวงได้แต่นิ่งงัน

ความเข้าพระทัยผิดแล่นขึ้นมาเป็นริ้ว ทรงกัศพระทนต์แน่นอย่างข่ม
อารมณ์ แล้วกระแทกพระองค์ฟิงกับพระเก้าอี้อย่างแรง ยกพระหัตถ์ขึ้นลูบ
พระนลาฏอย่างประหวั่นวิตก

“ชาย...” ถ้อยรับสั่งและสีพระพัทตร์อ่อนล้า หากก็เพียงแวบเดียว พระ
เนตรสีน้ำเงินก็วาวโรจน์ “เพราะเจ้าแท้ๆ ศศิประภา!”

‘ศศิประภาทราบดี’ นามนี้เคยตั้งให้พระธิดาตัวน้อยด้วยความปรารถนา
ยิ่ง หากมาในยามนี้ นามอันไพเราะจะกลับกลายมาเป็นนามยกแวงพระอูระ
อย่างสาหัส ความรักเปลี่ยนเป็นความชิงชังอย่างน่ากลัว นามนี้จะเป็คำสาป
ร้ายกาจที่คอยสาปแช่งพระองค์ให้ต้องเจ็บปวดตลอดเวลา

ทุกครั้งที่ทรงได้ยิน ทุกครั้งที่ได้ทอดพระเนตรเจ้าของนาม หทัยของพระองค์
ก็เหมือนถูกกระแทกด้วยของแข็ง เจ็บปวดมาตลอด พระองค์ต้องเพียรบอก
องค์เองให้สงบที่สุดอย่าแสดงอาการใดทั้งสิ้น พระองค์ต้องเย็นชาเหมือนน้ำแข็ง
และนิ่งให้ได้อย่างภูผา

แล้วพระองค์ก็ทำทุกอย่างได้อย่างดีจนเหมือนจริง...ดีจนมันได้แทรกซึม
กลายเป็นตัวตนของพระองค์ไปจริงๆ

วันใดกันที่พระองค์จะลบเลือนความรู้สึกนี้ไปได้

วันนั้นจะต้องเป็นวันที่ไม่มีเจ้าของพระนามศศิประภาอยู่บนโลก

ใบนี้อีก!

เมื่อพ้นจากห้องทรงพระอักษรของพระบิดาทรงสาวพระบาทเร็วขึ้นอีก จนเมื่อพ้นระยะที่มีผู้คนเดินพลุกพล่านจึงได้ผ่อนฝีพระบาทลง พระหัตถ์ก็ร่ำนัยน์แนบอยู่ที่พระอุระแน่น ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นหาได้คลายลงจากเก่าแม้แต่น้อย ทรงหลบมุมเข้าในเวียงลึกที่มีแจกันหยกใบเชิงองบังไปกว่าครึ่ง ฟิงกำแพงอย่างอ่อนแรงจนเหมือนจะทรงพระองค์ไม่อยู่

“หญิงศคืออย่าทรงฟัง...อย่าทรงเจ็บปวดมากไปกว่านี้เลย” ทรงทอดเสียงอ่อนโยนหวังจะส่งผ่านไปให้ถึงอีกพระองค์หนึ่งที่ยังคงหลับไหลอยู่ พระองค์รู้สึกได้ว่าหทัยที่เต็นรุนแรงค่อยสงบลงอย่างช้าๆ

ชายคนหนึ่งเดินผ่านอย่างเร่งรีบเพื่อหวังไปเข้าเฝ้าองค์เจ้าหลวง หากสายตาที่ฝึกรปือมาอย่างดีสำหรับการเป็นสายลับก็ไวพอที่จะมองเห็นร่างหนึ่งยืนหลบมุมอยู่หลังแจกันหยกหน้าห้องพระสำราญ ร่างสูงก้าวตรงเข้าไปอย่างรวดเร็ว เมื่อได้เห็นร่างที่น่าสงสัยเต็มตาร่างสูงก็ชะงักเท้าพลัน

“ฝ่าบาท...?”

เสียงเรียกดังมาจากเบื้องปฤษฎางค์ ทำให้ทรงเปลี่ยนสีพระพักตร์และพระอิริยาบถโดยพลัน เมื่อหมุนองค์กลับมา ทรงถอนบัสสาสะอย่างเบาพระทัย

“วีรชิต เจ้านี่เอง...มาเฝ้าทูลหม่อมพ่อหรือ?”

“กระหม่อม” เขาตอบแล้วค้อมกายลง รูปร่างสูงใหญ่แบบทหารดูสง่างาม ในชุดเต็มยศของกรมองครักษ์หลวงยิ่ง ดวงตาสีเทาเขียวขรึมเหมือนนินสัยทำให้ทรงวางพระทัยว่าถ้าหากเขาได้ยินเรื่องเมื่อครู่ก็คงไม่มีทางเอาไปบอกใครต่ออย่างแน่นอน...สำคัญยิ่ง ชายตรงหน้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองมีเจ้านายอีกคนเป็น ‘เจ้าหญิง’

“จ้ะไปเถอะ ดันเองก็จะไปแล้วเหมือนกัน”

“กระหม่อม” วีรชิตค้อมกายลงอีกครั้ง แล้วเดินหายลับไปอย่างรวดเร็ว ใบหน้าเรียบขรึมเก็บงำความสงสัยไว้ในใจอย่างมิดชิด

สายพระเนตรสឹมรกดกลับมาหนึ่งลึกอีกครั้งเมื่อหนึ่งในองครักษ์หลวงก้าวผ่านไป ทรงถอนพระอัสสาสะ บัสสาสะ หวังแต่จะให้รับสั่งเมื่อครู่ไม่ถูกได้ยิน ถึงแม้ชายหนุ่มผู้นั้นจะนำใ้วางพระทัยเพียงไร หากก็ไม่อยากจะประมาท

ทำได้แต่เพียงภาวนาในพระทัย ความเจ็บปวดค่อยคลายลงจนสี่พระพักตร์ กลับมามีสีพระโลหิตอีกครั้ง วรองค์สูงก้าวผ่านไปตามเส้นทางที่คุ้นเคยอย่างรวดเร็วไม่แม้แต่จะหยุดพักทายนางก้านัลที่ถวายนับอย่างที่เคยทรงทำเป็นประจำ หากการเสด็จครั้งนี้หาได้กลับไปยังตำหนักราตรีนั้นที่อย่างที่ได้รับสั่งไม่

คอกม้าหลวงอยู่เยื้องไปทางด้านหลังของพระราชวังอาทิตยภูมิติดกับทะเลสาบด้านหนึ่ง เป็นคอกม้าที่เจ้าชายแห่งทิวาราตโปรดให้สร้างเพิ่มจากกรมทหารด้วยทรงโปรดม้าเป็นอย่างยิ่ง ลานกว้างที่เคยไร้ประโยชน์ได้รับตัดแต่งตัดแปลงจนสามารถสร้างคอกม้ากว้างขนาดม้าสิบตัวอยู่ได้

คอกม้าทั้งหมดสร้างขึ้นจากไม้ กั้นเป็นสัดส่วนสำหรับม้าแต่ละตัว ด้านหน้าจะมีรางสำหรับใส่น้ำ และอีกรางหนึ่งซึ่งตื้นกว่าสำหรับใส่หญ้า พื้นที่ทั้งหมดถูกครอบคลุมด้วยหลังคาที่ทำจากกระเบื้องอย่างดี โลงกว้าง อากาศถ่ายเทได้สะดวก จะมีคนดูแลคอกไม้อยู่เป็นประจำ และหนึ่งในผู้ดูแล มักจะมีแพทย์เฉพาะทางอยู่ด้วยหนึ่งคน

มหาดเล็กผู้มีหน้าที่ดูแลม้าสองคนถูกพรัดขึ้นถวายนับ การปรากฏตัวของเจ้าชายราวกับพายุที่กำลังบ้าคลั่งสามารถทำลายล้างสิ่งที่ยาวทางได้อย่างไม่เลือกหน้า

ทรงยิ้ม...แต่เป็นยิ้มที่ทำให้ทั้งสองคนเสียวสันหลังวาบ

“ลืมซะให้หมดว่าฉันเคยมาที่นี่”

“พระเจ้าค่ะ” ทั้งสองรีบละล้าละลักตอบ ไม่กล้าแม้แต่เงยหน้าขึ้นสบพระเนตรสีมรกตที่บัดนี้น่ากลัวกว่ายามที่เจ้าหลวงทรงกริ้วเวลาทำงานไม่ถูกพระทัยเสียอีก...ภาพเจ้าชายผู้ชุกชมมีรอยยิ้มสรวลเหือดหายไปจากความทรงจำจนสิ้น

ทรงสืบทระบาทไปตามแนวคอกไม้แล้วเปิดประตูคอกออกอย่างแรง ม้าสีน้ำตาลเป็นมันเงางามอย่างม้าหลวงที่ถูกดูแลมาอย่างดี ตรงหน้าผากมีขนสีขาวยาวเป็นรูปสามเหลี่ยม ลักษณะพวงพี หางเป็นยวงสะบัดเบาๆ

อาชาตัวโปรดคราวเบาๆ แล้วเอางมุกดูพระหัตถ์ที่ยื่นออกมาอย่างเคยชิน ทรงหยิบฟางจากรางประทานให้ เจ้าอาชาคู่พระทัยสะบัดหัวอย่างพอใจอีกครั้ง ก่อนจะจัดการของพระราชทานจนไม่เหลือ

เจ้าชายสุริเยศตวัดสายพระเนตรไปยังมหาดเล็กทั้งสองคนอีกครั้ง หาก

คราวนี้เจือแวปรานีมากกว่าเมื่อสักครู่

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจ ลืมชะละะ” รอยยิ้มสรวลจางๆ ทำให้ทั้งคู่รู้สึกคลายใจลงแม้จะไม่มาก ร่างสูงตัวดำขึ้นหลังม้าแล้วทรงกระตุกม้าออกไปทันที

มิได้ทรงม้าออกทางประตูหน้า หากแต่วกไปด้านหลังซึ่งเป็นประตูเก่าที่ปิดตายแล้วและก็แทบไม่มีทหารยามมาเฝ้าประตูนี้มากนักด้วยพื้นที่ด้านหลังติดกับภูเขาสูง นานๆสักครั้งจะมีคนเดินมาตรวจทางประตูนี้สักที เมื่อผ่านออกไปก็พบกับพื้นที่โล่งกว้างเลยขึ้นไปเป็นเนินผาสูงติดกับภูเขาสูงชัน

ยิ่งเลยขึ้นไปทางเหนือมากเท่าไรภูมิประเทศยิ่งเปลี่ยนไปมากเท่านั้น หลุ่ยาเขียวขจีเริ่มสูงจนท่วมขึ้นมาจากจนถึงข้อพระบาท แอ่งน้ำใสแจ๋วกระเซ็นยามกิบเท้าของเจ้าอาชาเผลอเผลอไป เจ้าม้าผีเท้าดีควบออกไปไม่ได้หยุด จากภาพที่เคยเขียวขจีเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเทาและน้ำตาลมากขึ้น เมื่อเลยขึ้นไปจนถึงหน้าผาสูงจึงได้ตั้งบังเหียนทันควัน

เจ้าม้ารู้ใจหยุดผีเท้าก็แล้วหมุนตัวออกไปทางหน้าผากว้าง เจ้าชายแห่งทิวาราตยึดพระองค์ขึ้น ดวงเนตรเต็มไปด้วยความล้าลึกทอดมองไปยังพื้นดินเบื้องล่าง

ทิวาราต...ทิวาราตทุกซอกทุกมุมถูกเห็นได้จากบนเนินสูง ทรงแลกวาดไปทั่ว...สิ่งที่เห็นได้ชัดที่สุดคือพระราชวังหินอ่อน ขาวบริสุทธิ์ โอ้อ่างใหญ่จนขมให้ผู้คนที่อยู่รอบด้านเหมือนจะเล็กลงไปถนัดตา

พระอาทิตย์ลอยเด่นขึ้นจนเกือบจะตรงพระเศียรอยู่เบื้องหลังตั้งเป็นรัศมีที่แผดกล้าออกมาจากพระองค์เอง เจ้าชายผู้องอาจนามเดียวกับเทพตะวันประทับองค์ตรง ไบหน้าคร้ามคมเข้มดูล้าลึกขึ้นจากที่เคย พระโอษฐ์เฝ้มจนเป็นเส้นตรง...งดงามเฉกเทพจตุ

ในพระทัยตอนนี้เย็นลงกว่าแต่เดิมมากนัก ยิ่งให้หวนคิดถึงที่นางที่อารมณเเย็นเยือกสมพระนาม...

“หากเป็นหญิง...หญิงจะทำเช่นไร”

เสียงปรารภกับพระองค์เองลอยคว้างไปในสายลมที่พัดลงมาจากภูเขาสูงตระหง่าน เส้นพระเกศาสีดำหยักศกปลิวขยับ ชายฉลองพระองค์พะเย็บขึ้นหากก็มิได้ทรงไหวตัว...

ไปไม่ปลิวร่วงจากต้นไม้ใหญ่บนภูเขาจับลงกับพื้นธรณีแผ่วเบา ความเงียบ

สังกัดทำให้ได้ทรงตริกตรอง...อะไรที่ทำให้เจ้าหลวงแห่งทิวราตทรงเอ็นชามีได้มากถึงเพียงนั้นกับเจ้าหญิงพระองค์หนึ่งซึ่งไม่เคยทำการใดให้ขุนช่องพระทัย...เว้นเสียแต่ว่า...เกิดมาเป็นผู้หญิงเท่านั้น!

นาน...เท่านั้นกว่าจะละลายพระเนตรจากภาพเบื้องล่าง และปล่อยวางความรู้สึกในพระทัยลงได้อย่างแท้จริง ทรงทราบ...

หญิงศศิมีทางออกที่ดีเสมอ

ขณะที่พระอาทิตย์กำลังคล้อยต่ำ มหาเด็กคนหนึ่งกำลังวางฟางแห้งลงในรางหน้าคอกม้าสายตาก็เหลือบเห็นเงาตะคุ่มดำที่ทาบเข้ามา เมื่อเห็นกลับไปมากก็เบิ่งตาค้างขึ้นอย่างตกตะลึง

ภาพของบุรุษเพศในชุดชาวสะอ้านขลิบขอบด้วยดินทองนั่งอยู่บนหลังม้าในท่าตั้งหลังตรง ใบหน้าเซ็ดขึ้นเล็กน้อยเรียบสนิท หัตถ์ไม่แม้แต่จะจับบังเหียนในความสลัวร่อนแรงของพระอาทิตย์เบื้องหลังกลับเห็นดวงตาสีมรกตสว่างแวววาวไม่แพ้แสงอัญมณี!

เหมือนดั่งเสด็จออกมาจากลำแสงแห่งดวงตะวัน!

“เอามาคืนแล้วนะ” ทรงบอกพร้อมทั้งแย้มสรวลให้อย่างปกติเหมือนไม่เคยเกิดเหตุการณ์ใดขึ้นเมื่อยามเช้าของวัน ดวิดพระองค์ลงจากหลังม้าพร้อมทั้งผงกพระเศียรเล็กน้อยเมื่อมหาดเล็กถวายค่านับลงต่ำ แววพระเนตรเจือด้วยความแปลกพระทัยยิ่ง เมื่อได้ยินถ้อยกราบทูลต่อมา

“ทรงเป็นเจ้าชายแห่งพระอาทิตย์อย่างแท้จริง”

มุมพระโอษฐ์ยักขึ้นเล็กน้อย

“จิ้งหรือ ขอบใจ” ริวในดวงพระเนตรเปลี่ยนไปชั่วแวบหนึ่งหากก็กลับมาเป็นปกติพร้อมทั้งรอยแย้มสรวล สาวพระบาทออกจากคอกม้าหลวงกลับไปในเส้นทางสายเดิมที่ใช้เชื่อมต่อกับพระตำหนักราตรีนันทน์ เมื่อเงยพระพักตร์ขึ้นเห็นดวงอาทิตย์คล้อยต่ำเสียจนน่ากลัวจึงรีบสาวพระบาทให้เร็วขึ้นจากเดิม

จนผ่านประตูซุ้มโค้งกั้นระหว่างพระตำหนักและพระราชวังนั้นแหละจึงได้ชะลอฝีพระบาทลง ท้องฟ้ากลายเป็นสีแดงฉานอมชมพูดูสวยไปอีกแบบ หากที่อยากเห็นไม่ใช่แบบนี้

“ถ้าหากต้องเป็นเจ้าชายพระอาทิตย์ แล้วไม่ได้พบกับเจ้าหญิงจันทราละะ

ก็...ไม่เป็นชะยังจะดีกว่า”

ถ้อยรับสั่งกับองค์เองแผ่วเบาทั้งทอดถอนพระทัยอย่างเหนียวแน่น แล้ว
สายพระเนตรก็เหลือบเห็นเงาตะคุ่มที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งมาหาอย่างรวดเร็ว

“ฝ่าบาท!” เสียงเรียกที่ตั้งมาก่อนที่ตัวจะเข้าถึงพระองค์นั้น หากพระนม
ได้ยินคงถูกเห็ดยาว แต่ตอนนี้ข้าหลวงสาวหาได้สนใจไม่

พระเนตรเห็นสิ่งนั้นด้วยความขบขัน นานๆที่จะเห็นข้าหลวงที่รักกระเบียบ
ไม่แพ้พระนมแหกกฎเสียเอง “อะไรหรือนางฟ้า”

เหตุที่เรียกข้าหลวงสาวว่านางฟ้านั้นเป็นเพราะเมื่อสมัยที่ทรงพระเยาว์
ตอนนั้นทรงได้รู้จักข้าหลวงที่เข้ามาถวายการอภิบาลคู่ไปกับพระนม

‘ใครกันทูลหม่อมฯ’ เกาะพระกรพระมารดาแน่น

ราชินีแห่งทิวาราตแย้มสรวลให้พระราชโอรสทั้งพระโอบุษฐ์ทั้งพระเนตร
‘เพื่อนของลูกไงล่ะ’

คราวนี้ทรงเปลี่ยนเป้าหมายหันไปจ้อง ‘เพื่อน’ เข้มแข็ง แย้มสรวลให้เล็กน้อย
ด้วยอหฺยาศัยรักสนุกเป็นทุนเดิม ‘แล้วชื่ออะไรล่ะ’

‘ภูษณัจฉราเพคะ’ ข้าหลวงสาวกราบทูลอย่างนอบน้อม ไม่มีความแปลกใจ
สักนิดที่เมื่อคืนวานได้รู้จักกับพระราชธิดา แต่เข้านี้ได้รู้จักกับพระราชโอรส เพราะ
ก่อนเข้ามาได้รู้เรื่องราวโดยย่อมาจากผู้เป็นพ่อหรือก็คือเสนาบดีกลาโหมซึ่งก็เป็น
อีกคนหนึ่งที่มีความลับของเจ้าหญิงและเจ้าชายเป็นอย่างดี

‘แปลว่าอะไรล่ะ’ ยามนั้นอะไรก็ต้องการที่จะทรงทราบไปเสียหมด ช่าง
รับสั่งถาม หากข้าหลวงสาวก็ไม่มีท่าทีเหนียวหนำที่จะตอบ

‘ผู้มีความรู้ประดุจนางฟ้าเพคะ’ รอยยิ้มบางๆ ฉาบใบหน้ายามบอกความ
หมายของชื่อตัว หากรับสั่งถัดมาของเจ้าชายพระองค์น้อยก็ทำเอารอยยิ้มหุบ
ทันควัน

‘แล้วถ้านางฟ้าไงล่ะ’

‘ชาย...’ รับสั่งของราชินีแห่งทิวาราตกึ่งตกพระทัยกึ่งขบขันเอ็นดู แล้วทรง
หันไปทางข้าหลวงรุ่นพยายามไกลเกลี้ย ‘โทษเถอะนะจ๊ะ ชายไม่ได้ตั้งใจจะว่า
หรอกนะ’

เจ้าของชื่อได้แต่นิ่งงันแล้วทูลตอบตามที่สมควร ‘เพคะ’

แต่...ถึงแม้จะตอบรับอย่างนั้นไป แต่หลังจากนั้นอีกหลายวันข้าหลวงสาวก็ไม่ยอมพูดคุยกับเจ้าชายพระองค์น้อยอีกเลย จวบจนพระราชธิดาทราบเรื่องจึงได้ช่วยไกลเกลี่ยให้อีกครั้งหนึ่ง

หลังจากนั้นมาเพื่อเป็นการลู่แกโทษและสนุกสนานที่ได้ตอกย้ำเรื่องราวในวันนั้นไปในตัว เจ้าชายแห่งทิวาราตจึงมักเรียกข้าหลวงผู้นี้ว่า ‘นางฟ้า’ เรื่อยมา

แม้ยามนี้จะเจริญพระชันษาขึ้นมากกว่าตอนนั้นหลายปี หากเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ที่ไรก็ทำให้เจ้าชายอดที่จะแยมสรวลไม่ได้ และข้าหลวงสาวเองก็อดที่จะหน้ามุดขึ้นมาพลันไม่ได้เช่นกัน

“ฝ่าบาท!” เสียงเรียกย้ำอีกครั้งเมื่อกึ่งวังจนเกือบมาถึงพระองค์ เสียงหอบหายใจแฮกทำให้ทรงขบขันมากเสียดว่า จะทรงสงสาร

“ว่าไง” พยายามกลั้นเสียงสรวลเต็มที่ยามรับสั่งถามออกไป

“ราชินีเพคะ...ราชินี” ได้แต่พูดไปหอบหายใจไป หากข้อความสั้นๆ เพียงเท่านั้นก็ทำให้พระองค์สลดคราบขี้เล่นกลายเป็นตระหนกจริงจังขึ้นมาทันที

“พูดห่อมฯ เป็นอะไร” รับสั่งถามรวดเร็วแทบจะเขย่าข้าหลวงสาวให้หลุดคำพูดออกมาโดยเร็ว และยามนั้นเองที่ไม่ทันได้คำนึงถึงเรื่องอื่นใดนอกจากเรื่องของพระมารดา พระอาทิตย์ก็คล้อยต่ำหายลับไปกับขอบฟ้า ยามนี้ดวงจันทร์เริ่มทอประกาย

ฉกฉวยจรรยาเบี่ยงตากว้างอย่างตกใจยิ่ง แสงจ้าบาดตาสว่างวูบเดียวแล้วสว่างสูงของเจ้าชายสุริเยศก็ทำท่าจะล้มพับมาทางนาง ก่อนที่ร่างนั้นจะทันได้ร่วงลงมาก็มืดแสงแข่งแรงรับไว้ได้ทันเวลา

แสงสว่างวูบอีกครั้งแล้วสว่างสูงใหญ่ของอาจแบบเจ้าชายก็กลายเป็นร่างแบบบางอรรชรเฉกหญิงสาว พระเกศาสั้นค่อยยาวสยายขึ้นแม้แต่ฉลองพระองค์ก็เปลี่ยนจากชุดแบบเจ้าชายคอดังกลายเป็นผ้าเนื้อเนียนลื่นแบบสตรี คนรับร่างนั้นไว้ตกใจจนเผลอเหวี่ยงร่างที่นุ่มนิ่มนั้นออกไปพลัน

“ว้าย” ข้าหลวงสาวร้องเสียงหลงรีบรับพระองค์แบบบางของเจ้าหญิงศศิประภาแทบไม่ทัน ดวงตาสีอำพันตวัดค้อนเตรียมต่อว่าผู้ทำการอุกอาจนี้ทันทีหากก็...

ดวงตาข้าหลวงสาวเบิ่งกว้างอีกเท่าตัวเมื่อเห็นว่าผู้ใดคือคนที่ช่วยรับร่างของเจ้าชายสุริเยศและเหวี่ยงร่างของเจ้าหญิงศศิประภา

“ท่านวีรชิต!”

ดวงตาสีเทาแม้จะไม่มีร่องรอยตกใจมากอย่างที่ควรจะเป็น หากอาการ
นิ่งงันก็ทำให้ข้าหลวงสาวแทบจะล้มพับลงตรงนั้น

ความลับถูกเปิดเผยไปอีกหนึ่งแล้ว!

พระนมที่กึ่งวิ่งออกมารวดเร็วไม่แพ้กันเพราะรู้เวลานี้เจ้าหญิงและเจ้าชาย
จะต้องเปลี่ยนตัวกันอย่างแน่นอน ปากที่กำลังร้องเรียกข้าหลวงสาวอ้าค้างเมื่อเห็น
ผู้ไม่สมควรจะมาอยู่ที่นี้...เวลานี้ ยืนเบ็งตาค้างอยู่

“พระช่วย” พระนมยกมือทาบอก รู้สึกตกใจไม่แพ้กับใครอื่น

หากด้วยผ่านชีวิตมามากทำให้ตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว ร่างติดจะผอมก้ำว
เร็วๆ ใช้มือช่วยยกกระโปรงที่ยาวกรอมเท้าขึ้นโดยไม่สนใจระเบียบราชสำนักอีก
ต่อไป

มือเย็นแต่ที่ท่อนแขนของข้าหลวงสาวแล้วพูดเสียงเรียบ “เชิญเสด็จเข้าไป
ก่อนจ๊ะ”

ญาติจรรยาตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว ค้อมหัวลงให้พระนมเล็กน้อย กิ่งอุ้มกิ่ง
ประคองร่างแบบบางของเจ้าหญิงศศิประภาเข้าไป นางก้านลอีกสองคนที่เร่งรุด
มาช่วยโดยไว

ขณะที่องค์กรข้าหนุ่มเหมือนจะยังตกอยู่ในภวังค์เสียงเรียบก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง
“เชิญคุณด้วยค่ะ”

พูดจบก็สาวเท้าตามข้าหลวงแล้วและนางก้านลเข้าไปทันทีโดยไม่หันกลับ
ไปมองว่าผู้ที่ถูกเชิญนั่งมากกว่าเดิมเพียงไร และเหมือนจะคาดการณไว้อยู่แล้ว
ว่าอย่างไรเสียวีรชิตก็คงต้องเดินตามไปอย่างแน่นอน...แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริง
เสียด้วย

ร่างสูงกระตุกออกจากความนึกคิดของตนเอง ยกมือขึ้นลูบหน้าเหมือน
ไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้เห็นเมื่อสักครู่

เจ้าชาย...อะไรกันแน่!

คิดไปก็คงไม่รู้มากกว่าที่ได้เห็นอยู่ จึงตัดสินใจสาวเท้าตามไปอย่าง
ที่ คุณท้าวมาติกาบอก

เกิดอะไรกับเจ้าชายแห่งทิวาราต!